

започва със следния текст: „Г-н редакторе, както ви се обещах , че ще следвам да ви писвам редовно за работите в Ахъ-челебийско окръжие в Родопските гори“. В нея описва живота и смъртта на мюфтията на с. Арда (Смолянско) Абдул Рахман ефенди, който по време на Априлското въстание съдейства за засилване позициите на гръцките свещеници в родопските селища. „Като духовен началник на помациите - пише Попконстантинов - неговото решение се считаше непогрешимо.“ Той имаше постоянно отношения с патриаршията, Шейх-ул-исляма и с всички първенци, било помаци, било българо-гръци, в Родопските планини. Той неуморно се трудеше за изново подчиняване на отречените от фенерската патриаршия и с фанатизма си сполучи да привлече няколко първенци-партизани в полза на патриаршията. Между тия партизани първо място държи Радю чорбаджи от Райково и Вълчо кехая от Петково, на които партизани мръсните дела ще Ви опиша в друга статия. Абдул Рахман, възползуван от смущенията и кланетата, сполучи да обърне със силата на оръжието няколко села към фенерската патриаршия, на които села съществуването се заплашваше, ако не се подпишат на Фенер. Централното ни село обаче постоянно е и не се подписа. Гръцкият ксантийски митрополит Калиник, възползуван от мъглявото време, дойде и заедно с няколко интриганти турци обходи всичките села, служи във всички черкви и мироса повечето попове. Всичко това ставаше със съдействието на мюфтията...“⁵.

Друга интересна дописка в същия вестник, показваща активната му гражданска позиция, е статията „Помациите“, поместена в брой 274 от 1881 г. В нея той критикува политиката на управляващите към „нашите еднородни и еднокръвни братя помаци. Помежду многото небрежности, които сме показали после освобождението си, една от най-достойно осъдителните е без съмнение, оная с която са се отличили правителствата на северна и южна България. Роден в средата на Родопите, в средата на помациите, аз счетох за своя длъжност да напиша горните редове, дано се помогне някак на тия наши забравени от нас еднородци, които за наше голямо щастие са опазили и до днес непокътнат матерний си язык. Дано писаното ми намери отзив“⁶. Тези и последвалите дописки свидетелстват, че макар и далеч от Родопите, Попконстантинов остава винаги активно свързан с обществено-политическите проблеми на родния край.

Някои от историческите проучвания и пътеписи като „Непокорните села в Родопските планини“, „Десетгодишният юбилей на Средногорско-Родопското въстание в 1876 година в Панагюрище на 20 април 1886“ и „От Витоша до Родоп“, преди да бъдат систематизирани и издадени в самостоятелни книги Попконстантинов публикува във в. „Независимост“⁷ през 1886 г. и в сп. „Труд“ (Търново)